

Лежать тамъ, днесь, дрѣхи злати,
 Я тѣхъ покрыва хладнхъ прѣсть.
 Тѣхъ бѣхъ силни и юначни!

И тѣхъ смѣть та съ единъ ударъ
 Озвори до жилища мрачни,
 Гдѣтъ съ еднакви робъ и царь.

Яхъ кратковременность свѣтовна!
 Какъбъ бы былъ Ядамовъ сынъ,
 Отъ смѣртнхъ-тхъ кося отровнхъ
 Не съ й укрыва нито единъ.

Смѣть-та отъ милость не разбира,
 Ни отъ чѣствителни сѣрдца,
 Коси безъ разбора и приквѣра
 Иргени, старцы и дѣца.

Блазѣ томъ что е поминхъ
 На този свѣтъ все съхъ любовь,
 Че тамъ, въ небеснхъ-тхъ градинъ,
 Вѣнецъ за него е готовъ.

Какъ нашъ дѣтъ, что бѣ Любехень
 На свой-тѣ и на всякого,
 На общество-то ны полехень
 Безъ вѣдѣ ни на одного.

Пріатели! мы нажалели
 Длзгъ тжнхъ да мѣ въздадемъ,
 Охъзы надъ гроба мѣ стѣденыи,
 И мы така щемъ да умремъ.

На гробо Р. Ярилова.

Мизчаніе и тишина
 Въ мрътвешки-тѣ жилища;
 Но въ тжзи глѣхъ тмннихъ
 Кого азъ дырі-ж, ищъ?